

foretages til 3die Behandling. Det andet Affnit af § 2 har foranlediget et meget vigtigt Stridspunkt, nemlig hvorvidt man kan være berettiget til at betragte Rigsretten som vedvarende og bestaaende, uagtet Landsthinget opløses eller hvorvidt den Anskuelse, der er fulgt i Udkastet, at, opløses enten hele Rigsdagen eller Landsthinget alene, betragtes derved tillige Rigsretten som opløst, saa at derefter nye Valg ville finde Sted, — hvorvidt denne Anskuelse er den rette. Ved Sagens første Foretagelse gav jeg mig den Frihed at yttre, at Udvalget eenstemmigt har været af den Formening, at det følger med Nødvendighed af Grundloven, at det maatte være saaledes, som Lovudkastet har antydet, at det skulde være, og at Grundloven ikke tillader, at gaae ind paa, hvad der af 2 af de ærede Medlemmer af Landsthinget er foreslaaet, nemlig, at der i Loven skulde optages en Bestemmelse, lydende paa, at, „opløses „enten hele Rigsdagen eller Landsthinget alene, „betragtes derfor ikke Rigsdagen som opløst; „men bestaaer indtil Udløbet af de i Grundloven „bestemte 4 Aar.“ Da jeg allerede tidligere har udtalt mig over dette Spørgsmaal, kan jeg i det Væsentlige henholde mig til, hvad jeg i denne Henseende har anført. Jeg udbeder mig blot Tilladelse til, i Forbindelse med hvad jeg forhen har yttret, endnu at gjøre følgende Bemærkninger. Udvalget kan ikke skjønne rettere, end at, naar Grundlovens 72de Paragraph har befaleet, at de Rigsretsdommere, som skulle udnævnes af Landsthinget, skulde vælges blandt Landsthingets egne Medlemmer, saa følger deraf — da Grundloven ikke har foreskrevet det Modsatte — at, naar de Rigsretsdommere, der saaledes ere valgte af Landsthinget ud af dets Midte, ophøre at besidde de Egenskaber, som vare Betingelsen for deres Valg, saa kunne de heller ikke længere være Medlemmer af Rigsretten, og dette vil være Tilfældet under alle Omstændigheder, hvor Rigsretsdommerne ophøre at være Medlemmer af Landsthinget, det være sig nu, at dette hidrøre fra Landsthingets Opløs-

ning eller fra Grunde, der angaae den enkelte Dommer personligt. Vi troe, at dette følger af Grundloven uden Hensyn til, hvilken Betragtning der, naar man stiller Spørgsmaalet i dets Almindelighed, kunde gøres gjældende for det mere eller mindre Duffelige i en af de to Meninger, hvorom der er Spørgsmaal. Det vil let skjønnes, at dersom den fireaarige Periode, der nævnes i Grundlovens § 72, ikke ansaaes for at falde sammen med den fireaarige Periode, der nævnes i Grundlovens § 43, og selvfølgelig maatte dese Skæbne med den sidste, vilde Folgen deraf være, at Perioderne ganske og aldeles kunde forrykkes, og naar blot „en eneste Oplosning af Landsthinget fandt Sted, vilde Folgen deraf i Fremtiden blive, at Rigsretten idelig vilde blive bestaet af Medlemmer, der ikke vare udgaaede af det Landsthing, der var i Virksomhed, men derimod af et Landsthing, som havde ophørt at være. Ligesom vi ikke kunne ansee dette for at stemme med Grundlovens Mening, saaledes troer vi heller ikke, at det i sig selv kunde være ussikkert, idet det let kunde bane Vej til, at der kunde danne sig Anskuelser om de politiske Forhold, der vare ganske modstridende, paa den ene Side hos det Landsthing, som var i Virksomhed, og paa den anden Side hos den Rigsret, der dog tildeels skulde foresille Landsthinget, forsaavidt nemlig Halvdelen af Rigsrettens Medlemmer skal gaae ud fra Landsthinget. Jeg bemærkede ved Sagens forrige Behandling, at den Forstaaelse af Grundlovens Bydende, som Udvalget er gaaet ud fra, stadfæstes ved de Forhandlinger, som fandt Sted issor eller i afvigte Aar, da Grundloven blev discuteret i den daværende Rigsforsamling.

Rettelse.

- Nr. 53 Sp. 837 L. 20 f. o. „Fremleiere“ læs: „Farteler“.
— 54 Sp. 848 L. 9 f. n. „Naar“ læs: „Maa“.